

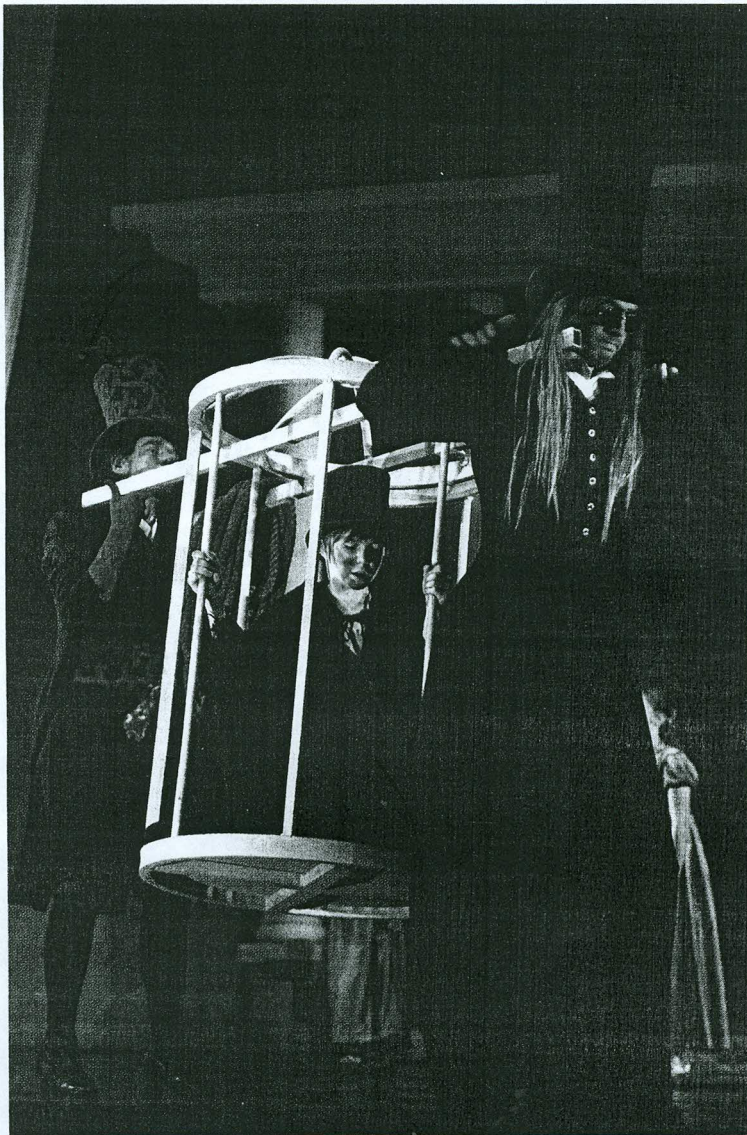
Rahvusooperis tegutseb väike korstnapühkija

JANELI PUUSAAG,
15-aastane

*Benjamin Britteni lasteoper "Väike korstnapühkija".
Esietendus 6. detsembril
Rahvusooperis Estonia.
Dirigent Hirvo Surva
või Priit Aimla, lavastaja
Jaanus Rohumaa, kunst-
nik Ann Lumiste. Peaosas
Christopher Carr või Oliver
Valdmaa, teistes osades
Rahvusooperi solistid ning
teised lapsed.*

Rahvusooperis Estonia pole vist hulk aega nii palju noori ja lapseas külastajaid olnud kui 7. detsembril Britteni lasteoperi "Väike korstnapühkija" etendusel. Britten on 20. sajandi kuulsaim inglise helilooja, ka pianist ja dirigent, kelle nime teab kogu maailm. Tema muusika on väga isikupärane ning teistest kaasaegsetest üsna erinev. Britteni loominguse kuulub kontsertteoste kõrval ka palju teatrimuusikat, samuti lastele loodud teoseid, millest üks tuntumaid ja huvitavamaid ongi "Väike korstnapühkija". Teos koosneb kahest pooltest: esimene on etendus "Me teeme ooperit", kus lastele tutvustatakse ooperi valmimise ja lavastamise käiku; teises pooles etendubki ooper ise.

Lavateose tegevus toimub Inglismaal umbes kakssada aastat tagasi ning räägib loo lastest, kes päästavad kurja korstnapühkija Musta-Matsi käest ära tema noore õpipoisi Sammy (Oliver Valdmaa). Nimelt jääb poisike korstnat puhastades sinna kinni (tol ajal oli väga tavaline, et korstnate puhastamiseks aeti nende sisse väikseid poisse), kuid lapsed aitavad ta sealt välja, pesevad puhtaks, kuulavad ära tema kurva loo ning suudavad tänu nutikusele Sammy edaspidisest korstnate

Tallinna Muusikakeskkooli II klassi poiss Christopher Carr väikese korstnapühkija Sammy rollis Rahvusooperi uues lasteetenduses.

FOTO HARRI ROSPU

puhastamisest päästa.

Etenduse algul ilmusid lavale neli täiskasvanut, kes arutasid isekeski, et teeks õige ooperit. Peaosalisel otsustati kutsuda publiku seast (tegelikult olid etenduses osalevad lapsed meelega publiku hulgas) ning kui küsiti, kes tahaks veel kaasa teha, tõusis saalis mustmiljon väikest kätt ning peaaegu kõik suud hüüdsid vaimustunult: "Mina! Mina!" Väga positiivselt üllatas see, et ooperi tegevuses leidis kohta ka publiku jaoks, nimelt

sai publikust ooperikoor. "Öölaulus", "Sõidulaulus" ja "Korstnapühkija laulus" said kaasa laulda nii noored kui vanad, isegi noodid olid kavalehele trükitud. Kõige ootamatum ja naljakam oli linnuhäälte matkimine "Öölaulus", mis põhjustas publiku seas suurt elevust. Nii saavutati saali ja lava vahel hea kontakt.

Osatäitjatest meeldis mulle kõige enam Väike Kiik (Milda ja preili Bagotti roll), kel peale lauluoskuse ja maheda hääle oli ka näitlejaannet. Just preil Bagotti karakter oli kõige täpsemini tabatud ja humoorikalt välja mängitud. Ka teiste laste kohta saab öelda, et nad olid tõesti tublid, et selle suure ja raske tükiga hakkama said. Pisut võiks küll nuriseda napi näitlemisoskuse üle, kuid ega nii noortelt saagi kõike nõuda, eriti siis, kui neil ka väike närv sees on. Priit Aimla mängitud dirigendi ja lavastaja Taaveti roll jäi aga minu jaoks liiga vähehütlevaks.

Kogu ooperi juures haaras mind kõige rohkem muusikaline pool. Lauludel olid kaunid ja huvitavad meloodiad, mitmekülgset oli kasutatud löökpile, mis andsid nii mõneski kohas sündmustele palju värvi juurde. Orkestris oli

väike rühm keelpille, löökpillid ja klaver. Muusikute omavaheline klapp oli hea ning dirigent Priit Aimla juhatamisel suutis orkester Britteni muusika kuulajatele hästi edasi anda. Kunstnik Ann Lumiste dekoratsioonid ja kostüümid olid valitud lihtsad ja tabavad.

Kokku võttes üks igavesti tore lugu, mille peamine idee – et lapse esimene kokkupuude ooperiga oleks positiivne – teostus kindlasti.